

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 143/2020
09.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца „Оrca–ersta“ ДОО Смедерево, чији је пуномоћник Радисав Станојевић, адвокат у ..., против тужене „Erste bank“ АД Нови Сад, чији је пуномоћник Илија Дражић адвокат у ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца која је изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 3574/19 од 14.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 09.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 3574/19 од 14.11.2019. године у првом ставу изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 3574/19 од 14.11.2019. године у I ставу изреке, као недозвољена.

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 3574/19 од 14.11.2019. године у II и III ставу изреке, као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Привредни суд у Новом Саду донео је пресуду 1П 669/2018 дана 02.04.2019. године, коју је исправио решењем 1П 669/2018 од 24.09.2019. године, којом је у првом ставу изреке обавезао тужену да тужиоцу исплати 34.046.40200 динара са законском затезном каматом на износ од 557.739,00 динара на име консталтинг услуге у вези са објектом у изградњи почев од 29.09.2014. године до исплате, на износ од 76.906,00 динара на име накнада ангажованим физичким лицима почев од 29.09.2014. године до исплате и на износ од 33.408.757,00 динара на име накнаде штете у виду измакле користи почев од 02.04.2019. године до исплате; у другом ставу изреке је одбио тужбени захтев у делу преко досуђеног износа до траженог износа од 34.654.102,00 динара, односно за износ од 607.700,00 динара на име плаћених адвокатских услуга у вези са објектом у изградњи са законском затезном каматом од 29.09.2014. године до

исплате и захтев за законску затезну камату на износ од 33.408.757,00 динара почев од 29.09.2014. године до 02.04.2019. године, као неоснован; у трећем ставу изреке обавезао је тужену да тужиоцу исплати на име накнаде трошкова парничног поступка износ од 1.739.990 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате и, у четвртом ставу изреке, одбио захтев за накнаду трошкова поступка тужиоца у преосталом делу.

Привредни апелациони суд је донео пресуду 6Пж 3574/19 дана 14.11.2019. године којом је у I ставу изреке одбио жалбу тужиоца и потврдио пресуду Привредног суда у Новом Саду П 669/18 од 02.04.2019. године, исправљену решењем П 669/18 од 24.09.2019. године у другом и у четвртом ставу изреке, док је у II ставу изреке преиначио првостепену пресуду у првом и трећем ставу изреке и одбио тужбени захтев да се тужена обавезе да тужиоцу исплати 34.046.402,00 динара са законском затезном каматом: на износ од 557.739,00 динара на име констатинг услуге у вези са објектом у изградњи почев од 29.09.2014. године до исплате, на износ од 76.906,00 динара на име накнаде ангажованим физичким лицима у вези са припремом, изградњом и физичким обезбеђењем објекта почев од 29.09.2014. године до исплате и на износ од 33.408.757,00 динара на име накнаде штете у виду измакле користи почев од 02.04.2019. године до исплате, као неоснован и обавезао тужиоца да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 670.500,00 динара, и одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је изјавио посебну ревизију, у смислу члана 404. ЗПП, а за случај да је Врховни касациони суд не дозволи, изјављује ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињене у поступку пред другостепеним судом, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011 ...и 18/2020, у даљем тексту ЗПП) одређено је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се разматре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије, према ставу 2. члана 404. ЗПП, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

У односу на I став изреке пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 3574/19 од 14.11.2019. године ревизија тужиоца није дозвољена, јер је у том делу другостепеном пресудом одлучено о жалби тужиоца против првостепене пресуде којом је одбијен тужбени захтев за износ од 607.700,00 динара и за законске затезне камате на тај износ и на износ од 33.408.757,00 динара. Ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, што износ од 607.000 динара по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе 29.09.2014. године не прелази. Ревизија није дозвољена против одлуке о споредним захтевима, па тако и за законске затезне камате, јер они не утичу на вредност предмета спора. У наводима ревизије тужилац није изнео разлоге према којима би за одлуку о том тужбеном захтеву у примени материјалног права било

потребно да се размотре правна питања од општег интереса, или правна питања у интересу равноправности грађана, уједначавање судске праксе, нити да је потребно ново тумачење права. Према предмету спора и правној заштити коју тужилац у овом делу тужбеног захтева тражи, а тиче се накнаде штете због престанка уговора, Врховни касациони суд оцењује да нема потребе за посебном ревизијом.

То је разлог због кога је одлучено као у првом ставу изреке. С обзиром да у наведеном делу ревизија није дозвољена, према одредби члана 403. став 3. ЗПП, како је напред наведено, у том делу је ревизија одбачена по одредби члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у другом ставу изреке ове пресуде.

У односу на став II изреке пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 3574/19 од 14.11.2019. године, и последично става III, ревизија тужиоца је дозвољена по одредби члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, те је по таквој ревизији ревизијски суд испитао побијану другостепену пресуду применом одредбе члана 408. ЗПП, не испитујући разлоге за посебну ревизију.

Другостепена пресуда је у ревизијом побијаном делу донета без битних повреда одредаба парничног поступка на које ревизијски суд пази по службеној дужности, из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП. Тужилац ревизијом побија другостепену пресуду у делу у којем је преиначена пресуда првостепеног суда и одлучено о захтевима странака, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП која је учињена у поступку пред другостепеним судом, али не наводећи одређено такве битне повреде одредаба парничног поступка.

Наводи ревизије у суштини се свде на побијање правилности и потпуности утврђеног чињеничног стања на основу кога је донета другостепена пресуда у делу којим се побија дозвољеном ревизијом.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке биле су у пословном односу по основу Уговора о пословној сарадњи број ... и Уговора о дугорочном грађевинском кредиту бр. ...-..., који су закључени 04.11.2010. године. Уговором о пословној сарадњи су дефинисали међусобну пословну сарадњу везано за финансирање изградње објеката и станова за тржиште и кредитирање физичких лица – купаца непокретности из понуде тужиоца као инвеститора. Уговор о дугорочном грађевинском кредиту су закључили на основу захтева тужиоца као корисника и одлуке Кредитног одбора тужене од 12.10.2010. године, а на основу Уговора о пословној сарадњи од 04.11.2010. године. Уговором о дугорочном грађевинском кредиту је тужена банка кориснику кредита, овде тужиоцу одобрила кредит у износу од 1.091.100,00 евра у динарској противвредности на дан пуштања кредита у течај, на рок до 04.11.2012. године, са грејс периодом који је једнак периоду изградње објекта, до 04.05.2012. године. Тужена се обавезала да тужиоцу кредит стави на располагање у складу са одредбама уговора, у периоду од дана закључења уговора па до 04.05.2012. године под условима да тужилац средства користи за изградњу стамбено пословног објекта на катастарској парцели број .../... старог премера, односно број ... новог премера КО ..., на углу улица ... и ... у Одређено је да ће банка средства кредита ставити тужиоцу на располагање у року од 2 дана по пријему писменог захтева тужиоца за повлачење средстава кредита, под условом да тужилац пре првог повлачења кредита направи анекс уговора о оснивању (оснивачки акт) са одређеним изменама, пренесе право коришћења у своју корист и измени грађевинску дозволу тако да она гласи на тужиоца,

унесе земљиште на коме се финансира градња и грађевинску и локацијску дозволу као неновчани оснивачки капитал, то спроведе у АПР, изврши одговарајућа књижења већ извршених радова и трошкова на изградњи објекта, достави на одобрење банци анексе уговора са претходним власницима предметне локације у којима је потребно да промени члан 10. којим се забрањује терећење тих непокретности, да промени и чланове којима се мењају обавезе спонзора у складу са Протоколом, затим да достави анексе уговора са купцима са којима постоје већ закључени уговори о купопродаји предметне непокретности и положи уплаћена средства на наменски рачун у банци, да достави уговор са главним извођачем по принципу „кључ у руке“ који мора бити одобрен од банке, да достави информације о роковима исплате кредита код Пиреус банке, да достави доказ о раскиду уговора са МГМ-ом по коме се део вредности радова исплаћује компензацијом за станове, да изврши корекције у оснивачком акту у циљу онемогућавања терећења имовине и промене власништва капитала без сагласности банке, да достави доказ банци о закљученим уговорима или предуговорима о продаји станова или локала у изградњи за минимум 20% укупне нето продајне површине или 495 м² и да изврши наплату средстава на име капаре у износу од минимум 5.000 евра по стану или локалу по основу остварене продаје, која ће уплатити на један од наменских депозитних средстава. Посебно, чланом 11. тачка Ф. Уговора о кредиту корисник, тужилац, је дао банци обавезујућу изјаву да сви документи, информације, докази и извештаји достављени банци јесу и биће тачни и исправни, да из њих нису и неће бити изостављене чињенице чије би изостављање у њима садржане исказе учинила материјално погрешним. Чланом 12. став 1. Уговора о кредиту су уговорне стране дефинисале услове за раскид уговора и догађаје који представљају повреду уговора, између осталог, да то представља свака доцња корисника у плаћању, као и свака повреда обавезе и одговорности корисника по уговору а нарочито обавеза преузетих чланом 6. и чланом 11. уговора. Даље је утврђено да је привредно друштво „Огса“ ДОО Смедерево, која је оснивач тужиоца, дана 08.08.2008. године закључила Уговор о размени непокретности у циљу изградње новопланираног стамбеног објекта у ... на катастарским парцелама број .../... и .../... старог премера, односно број ... и КО ... новог премера. Тим уговором су физичка лица власници тада постојећих објеката на парцелама уступила исте наведеном привредном друштву са правом коришћења, а привредно друштво се обавезало да им на име уступљених непокретности у новоизграђеном објекту изгради и пренесе у својину станове. Међутим, утврђено је и да је 15.08.2008. године Стајић Милош као власник привредног друштва „Огса“ ДОО Смедерево са истим физичким лицима закључио протокол у којем је наведено да на основу претходних уговора од 08.08.2008. године он даје, а власници непокретности примају гаранцију од 350.000 евра да ће фирма Милоша Стајића изградити стамбенопословни објекат, те одређују да ће новац дат као гаранција бити враћен ако власници своје непокретности узму у дефинисаној квадратури по уговору, те да ће протокол бити искључиво тајни документ познат само потписницима протокола. Дана 17.12.2010. године је тужена путем мејла обавестила Стајић Милоша да је споран један члан уговора са власницима парцеле и да је потребно да се направи нови уговор или анекс у коме ће власници дати сагласност за упис хипотеке у корист туженог, и тачно одредити шта власници добијају у компензацију, то јест да ли је 350.000 евра плаћена локација. У наводима дописа стоји и да је потребно да уговор буде јасан у смислу да се дефинише да су власници добили новац, јер је то доказ учешћа на основу кога је кредит одобрен. Тиме се доводи у питање одлука и даље финансирање. Дана 23.03.2011. године је тужена доставила тужиоцу допис којим га је обавестила да је након контроле достављене документације утврдила да је иста комплетна и да је за испуњење свих уговорених услова за пуштање прве транше

кредита по достављеној обрачунској ситуацији од стране надзорног органа, неопходно да на наменски депозитни рачун тужилац уплати средства која су купци станова уплатили на рачун код ДОО „Орса“ у износу од 1.891.690,00 динара и за купце локала и стана који је уговорио да уплати укупно 30.000 евра по средњем курсу НБС на дан уплате, најкасније до сутра у 12.00 h, како би се обезбедила средства за пуштање прве транше у износу од 284.633,50 евра 25.03.2011. године. Тужилац је доставио туженој захтев за повлачење кредита 24.03.2011. године, са датумом валуте 25.03.2011. године, у износу од 284.633,50 евра. Тужена тужиоцу није исплатила прву траншу кредита. Туженој је још 11.11.2011. године оснивач тужиоца ДОО „Орса“ Смедерево доставио Анекс ... Уговора о размени непокретности закључен са претходним власницима непокретности, којим се тужилац обавезао да ће, уколико не заврши уговорене непокретности и не преда у државину станове и гаражна места, претходним власницима исплатити укупан износ од 275.324 евра и обезбедити новчано потраживање тако што ће ДОО „Орса“ Смедерево и треће лице дати založno право, зашта је Стајић Милош доставио хипотекарну изјаву којом дозвољава у корист наведених лица као хипотекарних поверилаца упис вансудске хипотеке на својим објектима. Међутим, тужена је тужиоцу 08.12.2011. године изјавила раскид Уговора о дугорочном кредиту наводећи за разлог повреду одредбе члана 11. тачка Ф. у вези члана 12. тачка Б. Уговора о кредиту од стране тужиоца, образлажући да је тужилац у поступку обраде кредитног захтева туженој доставила Протокол од 15.08.2008. године у коме стоји да су физичка лица као власници непокретности које су срушене ради изградње предметног објекта примили износ од 350.000 евра на име гаранције да ће објекат бити завршен и станови који им припадају бити предати у својину, а да су туженој бивши власници непокретности на парцели на којој се гради објект тужиоца, 09.11.2011. године потврдили да такав Протокол они никад нису потписали нити им је новац икад исплаћен. Тужена је одлучила да раскине уговор о кредиту јер је износ од 350.000 евра приликом доношења одлуке о одобрењу кредита тужиоцу, представљен као учешће у инвестицији која је предмет финансирања, а Протокол је представљао доказ да је та тврдња тачна. Дакле, тужена је донела одлуку о одобравању кредита на основу документа који садржи чињенице за које се испоставило да су нетачне.

Након раскида уговора о кредиту по захтеву тужиоца је тужена вратила износ од 1.891.690,00 динара који је тужилац уплатио туженој на име уплата купаца са којима је већ уговорио продају станова.

На основу тако утврђених чињеница је првостепени суд обавезао тужену да тужиоцу плати новчане износе које тужилац тражи на име накнаде штете коју је претрпео у виду трошкова од 557.739,00 динара на име консалтинг услуге у вези са објектом у изградњи, по Уговору о пружању консултантских услуга од 10.10.2012. године, на проналажењу решења у вези насталих проблема у реализацији пројекта изградње зграде по одобреном кредиту, и у износу од 76.906,00 динара на име накнаде ангажованим физичким лицима у вези са припремом, изградњом и физичким обезбеђењем објекта, односно према утврђеном чињеничном стању за закуп за смештај лица чији објекти су се налазили на предметној катастарској парцели, што је тужилац платио у 2012. години, те износ на име накнаде штете у виду измакле користи од 33.408.757,00 динара као разлику између уложених трошкова у изградњи објекта тужиоца (од 1.699.916,34 евра) и планиране продајне вредности свих станова, локала и паркинг места (од 1.980.558,20 евра) рачунајући према ценама које су постигнуте на објекту поред предметног објекта, који је усељен, за станове, локале, гараже и паркинг места.

Тужилац заснива тужбу на наводима да је тужена скривила раскид Уговора о дугорочном кредиту. Ово стога што је тужилац испунио све своје обавезе по уговору, и није било основа за раскид уговора са стране тужене у разлозима које је за то навела. С тим у вези оспорава и утврђено чињенично стање да је туженој са стране тужиоца уопште достављен Протокол сачињен 15.08.2008. године и да је исти био један од кључних услова за одобрење кредита, како то тужена тврди. Потенцира да је Протокол, уколико је уопште сачињен, дана 15.08.2008. године са тадашњим власницима непокретности на парцели предвиђеној за изградњу објекта закључио ДОО „Огса“ Смедерево, а не тужилац. Оспорава да је такав Протокол уопште и сачињен, посебно се позивајући на садржину Анекса Уговора о размени кога је тужилац закључио са претходним власницима парцеле из којих је јасно произишло да су међусобне односе уредили управо разменом непокретности, а не уплатом новчаних средстава. Тужена није испунила своје обавезе на исплату прве транше кредита, иако је претходно обавестила тужиоца да је за то испунио све прописане услове. Шта више, уговор је раскинула несавесно чак 8 месеци по падању у доцњу са исплатом прве транше кредита. Раскидом уговора и неизвршавањем уговором преузетих обавеза од стране тужене, претрпео је штету која се огледа у стварној штети изазваној трошковима у извршавању његових обавеза по предметном уговору и измаклој користи због нереализације посла, а коју би остварио да је изградио објекат и продао његове посебне делове.

Пресудом Привредног суда у Новом Саду 1П 1438/2014 од 03.04.2017. године у делу у којем је потврђена пресудом Привредног апелационог суда 6Пж 375/17 од 17.05.2018. године, донетим у овој парници, тужена је обавезана да тужиоцу исплати укупан износ од 2.129.659 динара са законском затезном каматом од 29.09.2014. године до исплате, на име трошкова које је тужилац сносио на име плаћених банкарских услуга, накнаде за неискоришћени кредит, накнаде за спровођење власничких промена код РГЗ, трошкова надзорног органа, уплаћених рата осигурања објекта у изградњи, судских, републичких и локалних такси, књиговодствених услуга, продајне рекламе за објекат у изградњи, трошкова платног промета, трошкова горива и мазива у вези са припремом изградње објекта. Разлози изражени у другостепеној пресуди су да се основ обавезе тужене стиче у томе да у периоду од 25.03.2011. године када је доспевала прва транша кредита и обавеза банке на пуштање исте, па до 08.12.2011. године када је од стране банке раскинут уговор о кредиту, банка ништа није предузела у пословном односу у ком су рокови битан елеменат, а потом је раскинула уговор о кредиту, што тужиоцу даје право на накнаду штете по досуђеним основима.

Првостепени суд је у пресуди 1П 669/2018 од 02.04.2019. године изнео разлоге због којих је обавезао тужену и на исплату предметне накнаде просте штете и измакле користи, налазећи да је тужена пропустила да приликом провере достављене документације поступи пажњом доброг стручњака и провери садржину Протокола од 15.08.2008. године, да у периоду од 25.03.2011. године до 08.12.2011. године није испунила своју доспелу обавезу на пуштања прве транше кредита, нити је у наведеном периоду раскинула уговор, чиме је до раскида уговора дошло кривицом тужене због пропуштања, то јест неиспуњења њених уговорних обавеза, те је одговорна за штету коју је претрпео тужилац, по основу одредаба 124., 132., 262., 263., 266., 154. и 155. Закона о облигационим односима.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио захтеве тужиоца, образлажући да је према утврђеним чињеницама тужилац тај који је повредио одредбе уговора, те је до њега кривица за раскид уговора, а не на туженој. Тужена је вратила уплаћена средства тужиоцу чиме је поступила сагласно одредбама члана 132. став 1. и 2. Закона о облигационим односима. Тужилац није доказао постојање основа на ком заснива тужбени захтев, односно није доказао да је штету претрпео због пропуштања тужене, већ насупрот томе, из изведених доказа произилази да до реализације уговора о кредиту није дошло пропуштањем поступања у складу са уговорним одредбама од стране тужиоца. Како не стоји тврдња тужиоца да је до неизвршења уговорне обавезе дошло искључиво одговорношћу тужене, јер тужилац није долазао одговорност тужене за штету у смислу одредби члана 154. и 155. Закона о облигационим односима, то није доказао ни право да од тужене захтева исплату накнаде штете у утуженом износу.

Одлука другостепеног суда о преиначењу првостепене пресуде и одбијању тужбеног захтева је правилна, за шта ревизијски суд даје следеће разлоге.

За одлуку о овом делу тужбеног захтева битно је следеће.

Тужена је изјаву о раскиду уговора дала у време када је била у доцњи са испуњењем обавезе да тужиоцу пренесе прву траншу кредита. То је био и основ по коме је тужена правноснажно обавезана да тужиоцу накнади трошкове који су из тога произишли све до раскида уговора, на основу одредбе члана 262. став 2. Закона о облигационим односима. Разлози које потенцира тужилац, да није било оправданог основа за раскид уговора са стране тужене - нису од значаја. У овој парници не расправља се о правном дејству, основаности или неоснованости саме изјаве о раскиду уговора. Напротив, тужилац управо полази од тога да уговор јесте раскинут. Тужилац није оспоравао изјаву о раскиду уговора и њено правно дејство по уговор, нити је од тужене захтевао испуњење уговорних обавеза, што би било његово право као уговору верне стране, уколико сматра да се нису стекли уговором предвиђени разлози и основи за раскид уговора са стране тужене. Напротив, по изјави тужене о раскиду уговора, тужилац је тражио да му тужена врати новчани износ који је примила по основу уговора, као последицу раскида. То је износ од 1.891.690 динара који је тужена и вратила тужиоцу. Код таквог стања ствари, када тужилац од тужене не тражи испуњење њених уговорних обавеза са којима је у доцњи, већ се саглашава са изјавом о раскиду уговора са стране тужене на начин што тражи реализацију последица раскида уговора, захтевом за враћање новчаног износа који је пренео туженој по основу уговора и тужбом за накнаду просте штете и измакле користи, онда произилази закључак да су се парничне странке сагласиле о раскиду уговора. Код таквог стања ствари међу странкама је заправо постигнут споразум о раскиду уговора. Према томе не може се говорити о једностраном раскиду уговора са стране тужене због неиспуњења уговорне обавезе тужиоца, још мање о једностраном раскиду уговора због неиспуњења уговорне обавезе тужене, јер није тужилац изјавио раскид уговора туженој због неиспуњења обавезе са њене стране. Кад се сагласио са раскидом уговора, без оспоравања, без захтева за испуњење уговора, без захтева за утврђењем да изјава о раскиду не производи правно дејство, већ напротив захтевао да тужена врати оно што је од тужиоца примила, тужилац нема основа да од тужене захтева накнаду штете коју је трпео раскидом уговора. У ситуацији када тврди да се нису испунили услови за раскид уговора због неиспуњења обавеза из уговора са његове стране, и то изјавом тужене, а није захтевао испуњење уговора са стране тужене, нити је предузео иједну радњу за опстанак уговора, већ се сагласио са последицама раскида, тужилац не може са

основом у раскиду уговора од тужене захтевати накнаду штете коју је таквим саглашавањем претрпео.

Према одредби члана 26. Закона о облигационим односима, уговор настаје сагласношћу уговорних страна о битним састојцима уговора. Исто тако, сагласношћу уговорних страна уговор и престаје, односно обавеза из уговора може се угасити сагласношћу воље страна у облигационом односу, по одредби члана 17. став 2. истог Закона. У двострано обавезним уговорима, какав је уговор о дугорочном кредиту закључен између тужиоца и тужене, кад једна страна не испуни своју обавезу, друга, савесна страна, може ако ништа друго није одређено захтевати испуњење обавезе, пре свега, а тек под условима предвиђеним одредбама закона, или уговора, раскинути уговор простом изјавом, а у сваком случају има право на накнаду штете. Тужилац је већ остварио право на накнаду штете због доцње тужене у испуњењу уговорне обавезе на исплату прве транше кредита, по правноснажној пресуди донетој у овој парници. Испуњење обавезе са стране тужене није тражио. Како из утврђеног произилази да се са раскидом сагласио, нема основа за накнаду штете у одредбама из члана 132. Закона о облигационим односима, о дејству раскида уговора због неиспуњења једностраном изјавом. Овом треба додати и то да су стране у заснивању облигационих односа и остваривању права и обавеза из тих односа дужне да се придржавају начела савесности и поштења, што је опште начело прописано чланом 12. Закона о облигационим односима за понашање страна у облигационом односу. У конкретној ситуацији примењено, ово начело значи да тужилац који се није одлучио за остваривање својих права као повериоца према туженој банци на испуњење уговорне обавезе, па се није супротставио разлозима за раскид уговора са стране банке, већ је поступао у складу са тим раскидом, не може из свог неостваривања права на испуњење уговора црпети накнаду штете због измакле користи или просте штете због неостваривања уговора.

То су разлози због којих тужбени захтев није основан, те је ревизија одбијена по одредби члана 414. ЗПП.

Како тужилац није успео са ревизијом, одбијен је његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, по члану 153. ЗПП.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић